

Arrest

nr. 148 234 van 22 juni 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Liberiaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 19 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. TIJINI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 november 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker werd gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Zo dient te worden opgemerkt dat er onder meer geen bevel mag worden gegeven of het bevel niet ten uitvoer mag worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu het artikel 3 van het EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). In casu dringt zich dan ook een onderzoek van dergelijke argumenten op.

2.2. Er kan verzoekster evenmin belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de louter-re reden dat de uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing bij wet is opgeschort, zoals verweerder voorhoudt in zijn nota met opmerkingen. Het gegeven dat de uitvoering van de bestreden beslissing is opgeschort zolang de beroepsprocedure ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake verzoeksters asielaanvraag aanhangig is, doet geen afbreuk aan het belang dat verzoekster heeft bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De excepties van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, moeten dan ook worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel een schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van *“artikel 48/3 en de koninklijke besluiten erop gesteund”*, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie, van *“het Verdrag van Genève”* en van de Resolutie 2177 van de VN Veiligheidsraad.

3.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 21 april 2015 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

3.3. Verzoekster richt op 5 mei 2015 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesmemorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.4. In het proces-verbaal van 11 juni 2015 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De advocaat van de verzoekende partij stelt dat zij naar aanleiding van de beschikking heeft overlegd met haar cliënte, dat deze laatste te kennen heeft gegeven dat zij wenst te worden gehoord maar dat zij ter terechtzitting niet aanwezig kan zijn omdat zij thans hoogzwanger is van een kind met een Belgische vader en dat zij deze omstandigheid wenst in te brengen tegen de bestreden beslissing. De voorzitter wijst er de verzoekende partij op dat zij zich voor een eventuele verlenging van de termijn om gevolg te*

geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten moet richten tot de verwerende partij. De verzoekende partij stelt te willen volharden in haar verzoekschrift. De verwerende partij verwijst naar de beschikking.”

3.5. Waar de raadsvrouw van verzoekster ter terechtzitting opmerkt dat haar cliënte niet persoonlijk ter terechtzitting kon verschijnen, gelet op het gegeven dat zij hoogzwanger is, wijst de Raad erop dat de rechten van de verdediging niet geschonden worden, gelet op de vertegenwoordiging van verzoekster door haar raadsvrouw en het feit dat de voorzitter geen vragen heeft voor verzoekster persoonlijk. Verder is deze loutere mededeling geenszins van aard om afbreuk te doen aan het gestelde in de beschikking. Zo blijkt ook niet dat verzoekster dit argument heeft ontwikkeld in haar verzoekschrift en zij toont ook niet aan dat dit element op dat ogenblik nog niet kon worden ingeroepen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat het verzoek tot horen niet kan worden aangewend om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog te remediëren. De Raad wijst erop dat het verzoekster vrijstaat een verzoek tot verlenging van de uitvoeringstermijn van het bevel te richten aan verweerder, zich hierbij beroepend op haar zwangerschap. Door verder louter te verwijzen naar haar verzoekschrift brengt verzoekster geen elementen aan die de inhoud van voornoemde beschikking van 21 april 2015 aan het wankelen kunnen brengen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind.

Het eerste en enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA